

Puc Dominik.

SILHUETE

V Tivoliju.

Tivoli! Ti si krasen! V tvojem drevju gnezdiijo ptice pevke, po tvojih travnikih rasto duhteče cvetke, po tvojih leđinah se grejejo martinčki, v tvojih goščavah se skriva košata veverica, in ob tvojih lužah zborujejo širokoustne žabe! Tvoj hlad krepi debelušnega meščana, v tvojih sencah sume ljubljanske dame, v tvojih kotičkih gospoduje ljubezen, v tvojih logih vlada umetnost, po tvojih livadah kraljuje lepota, in po tvojih jarkih se zbira blato! Odprto je tvoje naročje shujšanemu poetu, po tvojih stezah se dolgočasijo filistri, po tvojih klopéh se lasá nedolžna mladina, in imenitno pivo se dobiva v tvojih zavetiščih!

— 108 —

Ti si krasen! Jaz zahajam v te vsak dan in občudujem tvoje vrline! V tebi se kaže lepota narave, v tebi se porajajo vsi višji vzori, v tebi se vzbujajo plemenita čuvstva, v tebi vzkipeva srce, v tebi se razvneša duša, v tebi občutimo vso moč in silo žarke in vroče ljubezni!

In letošnjo pomlad se je zagledal v Tivoliju i on, gospod pristav Pavel Bevec, v žensko bitje. I on, filister po starem kroju in starih postavah je začutil v prsih nekaj novega, sladkega, nekaj nepopisno mamljivega, in še le sedaj je zopet zapazil, kako nepopoln, kako reven in otročji je človek brez ljubezni!

Pol življenja je dobil zopet v se! Vsak dan proti večeru je krenil proti drevoredu in vsak dan je zrl živahnejše v svet, opázoval radostnejše ljudi, odlagal svojo dolgočasnost, pustost in hladnost! Burno mu je začelo biti srce, ko je zagledal od daleč prožno stopajoče deklet, in hlastno in nervozno mu je segla roka po klobuk, da se je odkril svoji obožavani neznanki.

Res, drugega ni poznal na njej razun njenega obličja. Gredé mimo nje, ji je upi-

— 109 —

ral žareče poglede v obraz, željno, ognjeno, in ni videl drugega, nego njena usta in njene oči. Saj čarobnejšega ni na svetu kakor lepe žene oči! Ni je poznal ne po imenu, ne po stanu, ne po obleki, bila mu je neznanka, ptujka, a bil je vendar zaljubljen v njo, gorško in živahno, skoro tako, kakor je bil zaljubljen v mladostnih letih.

A gospod Bevec se je staral. Telo mu je postajalo obširnejše in njegove fine, elegantne roke so se polagoma debelile. Njegovi gosti lasje so se redčili in ob robu izgubljali počasi svojo temnorjavo barvo. Izginjala mu je okoli ust tista preširna, mladeniška poteza in njegovo čelo se je resnilo. Gospod pristav je postal mož.

Pogledal se je v zrcalo. In vendar, ali ni še lep človek? Ali nima še gladke polti kot nekdanj? Je li so izgubile njegove oči kaj svojega ognja? Ni li njegova postava še vedno vznesena in elastiška, kakor je bila pred petnajstimi leti? Njegov duh je starél.

Toda sedaj se je pomladil. Čutil se je preropenega, čilega, čutil je, da mu pluje zo-

— 110 —

pet v mladostni strasti kri po žilah, da ga zapuša odurnost in omrtvelost.

«Jaz ljubim, jaz ljubim», je ponavljal in skoro pramoval se je začetkoma te besede. Potem pa mu je vstrepetala duša blaženstva in sreče, in plavajoč v razkošju je šepetal: «Ljubim, ljubim!»

«Ljubim. . . .» In tu mu je prihajala naproti ljubljena deva s svojo tovarišico, krasna in bujna kakor pestra pomladanska roža. Zmeden je predel palico iz desne v levo.

Šla je mimó. Pogledala mu je naravnost v oči, in zganil se je pod tem pogledom. Občudujé njene pravilne poteze, jo je pozdravil uljudno in nerodno.

Za seboj pa je čul besede:

«Ali si ga videla?» — — — — —

In njegove ljubezni ni bilo! Rezki, zaničljivi ton ga je uničil. Bilo mu je, kakor da so ga polili z vodo.

A tisti večer je bil doktor Bevec sijajno pijan, in njegov hišnik je proklinjal po vsej pravici. Toda drugi dan je bil gospod pristav zopet filister, dan je bil pristni ljubljanski filister, spoštovan od ljudij vsled solid-

— 111 —

nosti in češčen zaradi vzglednega in zadovoljnega življenja!

In če je zadovoljen, je prav in dobro! Saj v zadovoljnosti je sreča. Toda nihče ne ve, da vkljub vsemu vendar vzplava včasih gospodu Bevcu pred oči podoba nje, in da čuti on v takih trenutkih svojo samoto in težo svojih let. . . .

